

พัฒนาการวรรณกรรมอาหรับ

มานพ อาดัม*

บทคัดย่อ

วรรณกรรมอาหรับมีมาตั้งแต่ยุคอูฐา เนื้อหาทางวรรณกรรมจะแสดงออกเป็นบทกวีที่มีลักษณะเรียบง่ายเป็นธรรมชาติปราศจากตรรกะ เป็นการแสดงความรู้สึกที่แท้จริงออกมา เมื่ออิสลามเข้ามาทำให้ทางวรรณกรรมเปลี่ยนไปจากเดิม ศิลธรรมและจริยธรรมถูกนำมาเป็นบรรทัดฐานในงานกวีศิลป์ ยุคอุมายยั วรรณกรรมอาหรับได้พัฒนาขึ้นมาหลายๆ ด้านด้วยกันอย่างบทกวี การกล่าวสุนทรพจน์ นอกจากนี้ยังเกิดศิลปะแขนงใหม่เรียกว่าอันนะกออิด (النقائض) คือการโต้ตอบกันทางบทกวีโดยใช้ภาพลักษณ์ที่สัมผัสเดียวกัน เพื่อหักล้างฝ่ายตรงข้าม ต่อมายุคอับบาซียัถือว่าเป็นยุคทองของวรรณกรรมอาหรับทางด้านบทกวี การกล่าวสุนทรพจน์ งานเขียน งานแปล ตรรกะในงานวรรณกรรมเริ่มซับซ้อน การใช้ปรัชญาความคิด การเปรียบเทียบ การอุปมาเริ่มเกิดขึ้นในบทกวี ถัดมายุคอันดะลุส เอกลักษณ์ของบทกวีคือการใช้คำและความหมายที่ง่ายชัดเจนมีการเปรียบเทียบและการขบขัน คำ การจินตนาการ ศิลปะแขนงใหม่ที่เกิดขึ้นเรียกว่าอัลมุวัชชะฮาด (الموشحات) คือศิลปะแขนงหนึ่งของชาวอันดะลุสที่ยึดกันดี ต่อมาศิลปะแขนงนี้ถูกนำมาใช้ในวรรณกรรมตะวันตกและถือเป็นมรดกทางวรรณกรรมอาหรับ ถัดมายุคออตโตมัน วรรณกรรมอาหรับไม่ได้รับการพัฒนาอย่างเต็มที่ เป็นการสืบทอดมรดกทางวรรณกรรมและวัฒนธรรมมากกว่า ผลงานทางด้านกวีศิลป์ไม่โดดเด่น วรรณกรรมได้รับการฟื้นฟูอีกครั้งในยุคใหม่ ผลงานของนักเขียน นักประพันธ์

* อาจารย์ประจำภาควิชาภาษาตะวันออก คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

จากโคโร ดามัสกัส เบรุต ที่สร้างสรรค์ผลงานวรรณกรรมอาหรับร่วมสมัย อย่างการเขียน
เรื่องสั้น นวนิยาย บทละคร และอิทธิพลวรรณกรรมตะวันตกและยุโรปที่ได้เข้ามาผสมกับ
วรรณกรรมอาหรับ ทำให้งานเขียนวรรณกรรมมีเอกลักษณ์ที่โดดเด่นและพัฒนาขึ้น
อย่างต่อเนื่องจนกระทั่งถึงปัจจุบัน

คำสำคัญ: อวิซซา, อุมาวีีย, อับบาซีย์, อันดะลุส, ออตโตมัน

The Development of Arabic Literature

Manop Adam^{*}

Abstract

Arabic literature has existed since the Era of Ignorance (*Jahiliyah*). It was written in a simple and natural poetic style without logic. It expressed genuine, internal feelings. However, it changed after the expansion of Islam. Morals and ethics were deemed the standard for poetic art in the Umayyad Era. The style of Arabic literature became richly varied with forms such as poetry, speech, and a brand new style of writing called AL-Naqā'id, which is a call-and-response poem to rebut the opposition in an argument, using a single rhyme throughout. Next came the Abbasid Era, the golden age of Arabic literature, which included poetry, speech, general writing, and translation. The logic employed in literature became more sophisticated. Also, philosophical thoughts, analogy, and simile prevailed in literary works. Following that was the Andalusia Era. The distinguishing characteristics of poetry in this period lay in the use of simple and understandable words embracing comparisons and loanwords and in imagination. Also, AL-Muwashahat, an avant-garde form belonging to the Andalusian people, became widespread and was later adapted in Eastern literature. Thus, it can be considered part of the heritage of Arabic literature. Later, during the Ottoman Era, Arabic literature was not fully developed; still, cultural and literary heritage was passed on although the poetic art was not

^{*} Lecturer, Department of Eastern Languages, Faculty of Arts, Chulalongkorn University

outstanding. Literature, however, revived in the New Era. Authors from various places like Cairo, Damascus, and Beirut contributed to contemporary Arabic literature. European and Western styles of writing short stories, novels, and plays became more influential and blended with Arabic literature, resulting in the distinctive character of Arabic literature and its development up till now.

Keywords: ignorance, Umayyad, Abbasid, Andalusia, Ottoman